

Sygn. akt I ACa 1528/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Miastkowska

Sędziowie: Anna Cesarz (spr.)

Joanna Walentkiewicz – Witkowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Agnieszka Nowak

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2019 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko D. C. i S. C.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 24 września 2018 r. sygn. akt I C 1097/18

1. oddala apelację;

2. zasądza od D. C. i S. C. solidarnie na rzecz (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 8.100 (osiem tysięcy sto) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;

3. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim na rzecz radcy prawnego K. K. z Kancelarii Adwokatów i Radców Prawnych spółki partnerskiej w Ł. kwotę 6.642 (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa) zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwany z urzędu

w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn.akt I ACa 1528/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 24 września 2018 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, w sprawie z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W. przeciwko D. C. i S. C. o zapłatę, zasądził solidarnie od pozwanych D. C. i S. C. na rzecz powoda (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 307.835,62 złotych, w tym: kwotę 267.894,27 złotych tytułem należnego kapitału wraz z odsetkami w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3-miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonej o 15 punktów procentowych w wysokości nieprzekraczającej maksymalnych odsetek z tytułu opóźnienia, tj. w stosunku rocznym dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych - odsetki na dzień wniesienia

pozwu wynoszą 14% od dnia 13 marca 2018 roku do dnia zapłaty; kwotę 30.814,97 tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 marca 2018 roku do dnia zapłaty; kwotę 8.855 zł złotych tytułem odsetek karnych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 marca 2018 roku do dnia zapłaty; kwotę 271,00 złotych tytułem opłat i prowizji; zasądził solidarnie od pozwanych D. C. i S. C. na rzecz powoda (...) Bank S.A. z siedzibą w W. kwotę 15.392,00 złote tytułem zwrotu kosztów procesu; przyznał na rzecz Indywidualnej Kancelarii Adwokackiej w Ł. radcy prawnego K. K. kwotę 14.400,00 złotych plus VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanym D. C. i S. C. z urzędu, którą to kwotę wypłacił ze środków Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim; nie obciążył pozwanych D. C. i S. C. kosztami sądowymi w sprawie.

Powyższe orzeczenie poprzedziły ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne:

Pozwany D. C. w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą pod firmą (...)zawarł z powodem umowę kredytową nr (...) z dnia 25 października 2012r. o kredyt Złotowy obrotowy (zwana dalej „Umową kredytu”). Zgodnie z postanowieniami umowy kredytu, pozwanemu został udzielony kredyt w kwocie 611.000 zł na okres od dnia 25.10.2012r. do dnia 20.10.2027r. z przeznaczeniem na refinansowanie innego kredytu pozwanego oraz sfinansowanie bieżącej działalności gospodarczej.

Pozwana S. C. udzieliła poręczenia spłaty zobowiązania. Aneks nr (...) do Umowy kredytu strony dokonały podwyższenia kwoty zabezpieczenia hipotecznego, natomiast aneksem nr (...) pozwanemu została udzielona czasowa karencja w spłacie rat odsetkowych. W związku z zaległościami w spłacie zobowiązań odsetkowych, umowa kredytu została wypowiedziana pismem z dnia 10.11.2017r. Pozwana S. C., jako poręczyciel, została zawiadomiona o wypowiedzeniu umowy kredytu pismem z dnia 10.11.2017r. Pisma zostały odebrane w dniu 16.11.2017r. Wobec bezskutecznego upływu okresu wypowiedzenia - całość zobowiązania, w tym wykorzystany kapitał kredytu, stała się wymagalna. Całe roszczenie stało się wymagalne z dniem upływu okresu wypowiedzenia - 30 dni od dnia doręczenia umowy wypowiedzenia i od tej daty naliczane są również odsetki umowne podwyższone od całości zobowiązania.

Na roszczenia powoda składają się:

- kwota 267.894,27 PLN tytułem należności głównej (niespłacony kapitał)
- wraz z dalszymi odsetkami umownymi wg podanej stopy ale nie więcej niż wysokość odsetek maksymalnych, które na dzień sporządzenia pozwu wynoszą 14,00% w skali rok liczonymi od dnia 2018-03-13 do dnia zapłaty;
- kwota 30.814,97 PLN tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 7,67% od dnia 2016-05-20 do dnia 2016-07-31; w wysokości 7,71% od dnia 2016-08-01 do dnia 2016-10-30; w wysokości 7,72% od dnia 2016-10-31 do dnia 2017-01-31; w wysokości 7,73% od dnia 2017-02-01 do dnia 2017-12-18 - wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty w wysokości określonej w art. 359 §2 k.c., tj. równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego 3,5 punktów procentowych.
- kwota 8.855,38 PLN tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości 14,00% od dnia 2017-12-31 do dnia 2017-03-12 - wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty w wysokości określonej w art. 359 §2 Kodeksu Cywilnego, tj. równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskie 3,5 punktów procentowych.

- kwota 271 PLN tytułem opłat i prowizji.

Zgodnie z Ogólnymi warunkami umów w zakresie kredytowania działalności gospodarczej w (...)Banku § 11 pkt. 2 i 3 od niespłaconych w terminie rat kapitału bank pobiera oprocentowanie według podwyższonej stopy procentowej naliczanej w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3-miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonego o 15 punktów procentowych, które na dzień sporządzenia pozwu wynoszą 14,00% w stosunku rocznym. Tak wskazana wysokość naliczanych

odsetek z tytułu opóźnienia, w żadnym czasie nie może przekroczyć odsetek maksymalnych z tytułu opóźnienia, tj. w stosunku rocznym dwukrotności sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych (zgodnie z art. 481 § 2 i § 21 k.c.).

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy uznał powództwo za uzasadnione. Wyjaśnił, że w jego ocenie między pozwanym D. C. a (...)Bank została zawarta skuteczna prawnie umowa kredytowa w dniu 25 października 2012 roku, która została poręczona przez żonę pozwanego S. C. umową poręczenia z dnia 25 października 2012 roku.

Zabezpieczeniem spłaty powyższego kredytu było m.in. poręczenie wg prawa cywilnego udzielone przez żonę pozwanego S. C.. Pozwani ponoszą solidarną odpowiedzialność wobec powoda. Sąd Okręgowy wskazał przy tym, że pozwana jako poręczyciel zobowiązania kredytowego męża, zgodnie z normą art. 881 k.c. jest odpowiedzialna jak współdłużnik solidarny. Przez umowę poręczenia, jak stanowi norma art. 876 § 1 k.c., poręczyciel zobowiązuje się bowiem względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. Odpowiedzialność pozwanego wynika natomiast z zawartej z bankiem umowy kredytowej, o której mowa w art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe.

Odnosząc się do argumentacji pozwanych Sąd Okręgowy nie podzielił zarzutów dotyczących kwestii istnienia wierzytelności, wielkości wierzytelności oraz skuteczności wypowiedzenia umowy o kredyt.

Zdaniem Sądu pozwani, wnosząc o oddalenie powództwa, kwestionowali również roszczenia strony powodowej co do wysokości i zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu, jaka wynika z treści art. 6 k.c., na pozwanych spoczywa obowiązek wykazania faktu spłaty należności, tym bardziej, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie powinno budzić żadnych wątpliwości, że pozwanym udzielono kredytu w kwocie 611.000 zł. Sąd Okręgowy podkreślił, że pozwani jednak nie przedkładają żadnych dowodów mogących świadczyć o tym, iż dokonywali innych niż określone i ustalone przez powoda wpłaty i pozostała do spłaty kwota jest w rzeczywistości inna, niż wskazuje na to strona powodowa. Pozwani nie tylko nie przejawiali żadnej inicjatywny dowodowej, lecz również nie wyjaśniają, w jakim zakresie przedstawione przez stronę powodową kwoty są ich zdaniem nieprawidłowe. W związku z tym Sąd uznał, że zarzuty pozwanych są całkowicie gołosłowne a pozwani w zasadzie ograniczyli się do prostego zanegowania twierdzeń strony powodowej. Pozwani nie przedstawiają również żadnych własnych wyliczeń odnośnie istniejącego zobowiązania, nie składają również oświadczenia, czy ich zdaniem kredyt został spłacony w całości, czy też w części, a jeśli tak, to w jakiej. Strona powodowa przedstawiła w treści uzasadnienia żądania pozwu, co składa się na dochodzoną należność na podstawie wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu. Wraz z pozwem przedłożone zostały również dowody, potwierdzające zasadność zgłoszonych żądań, tak co do zasady, jak i wysokości.

Jako nieskuteczne Sąd Okręgowy uznał także zastrzeżenia pozwanych co do braku wykazania upoważnienia osób, które podpisały wypowiedzenie umowy, wskazując, że pozwani poprzestali na wysunięciu jedynie wątpliwości co do prawidłowego umocowania tych osób. Nie przedstawili natomiast dowodów wskazujących, że były to osoby nieumocowane do składania oświadczeń w imieniu Banku (nadto są one możliwe do spersonalizowania, gdyż pod nieczytelnym podpisem w piśmie wypowiadającym umowę są wskazane dokładne dane tej osoby).

W ocenie Sadu Okręgowego z faktu, że doszło do udzielenia kredytu a także z faktu ujawnienia w księdze wieczystej jego zabezpieczenia wynika też domniemanie faktyczne z art. 231 k.p.c., że kredyt został uruchomiony i nie został spłacony. Pozwani nie wywiązali się z podjętych na siebie zobowiązań, wobec czego wierzyciel dokonał wypowiedzenia umowy. Po upływie okresu wypowiedzenia cała należność stała się wymagalna.

Uznając, iż powództwo jest w pełni uzasadnione tak co do zasady jak i wysokości Sąd uwzględnił w całości powództwo orzekając o ustawowych odsetkach za opóźnienie zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach procesu - opłatach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając je na rzecz powoda solidarnie od pozwanych, zaś o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej Sąd orzekł na podstawie § 8 pkt 7

Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższe orzeczenie zaskarżyli apelacją pozwani w części tj w zakresie punktu 1 i 2 zarzucając naruszenie:

1. art. 6 k.c. przez przyjęcie, że na pozwanych spoczywał ciężar udowodnienia braku umocowania do podpisania dokumentu zatytułowanego „Oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy kredytu”, podczas gdy to na powodzie spoczywał ciężar wykazania wymagalności dochodzonego roszczenia, w tym skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu, co implikuje ciężar wykazania umocowania osoby, która podpisała pismo do składania w imieniu powoda oświadczeń woli;

1. art. 61 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że powód skutecznie dokonał wypowiedzenia umowy stron, podczas gdy brak złożenia do akt sprawy we właściwym czasie pełnomocnictwa dla osoby, która podpisała pismo z wypowiedzeniem, a także ogólnych warunków umowy, skutkują brakiem możliwości ustalenia skuteczności wypowiedzenia,

2. art. 233 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, to jest dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego materiału dowodowego i uznanie, że powód przedstawionymi dowodami wykazał wysokość dochodzonego roszczenia, podczas gdy zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy nie pozwalał na zweryfikowanie wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości; z ostrożności procesowej, na wypadek oddalenia apelacji, nieobciążanie strony pozwanej kosztami postępowania II instancyjnego; przyznanie pełnomocnikowi strony pozwanych kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji według norm prawem przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja pozwanych nie jest zasadna.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i nie narusza dyspozycji powołanych przez Sąd Okręgowy przepisów prawa procesowego i materialnego. Treść zarzutów apelacji oraz podnoszonej w postępowaniu przez sądem pierwszej instancji argumentacji pozwala na stwierdzenie, iż skarżący jako główne uchybienia wskazał naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i błędne przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że powód wykazał wysokość dochodzonego roszczenia, a także, że skutecznie wypowiedział umowę kredytową.

W pierwszej kolejności zaakcentowania wymaga okoliczność zainicjowania przedmiotowej sprawy w trybie postępowania upominawczego. Zgodnie z art. 505 § 2 k.p.c. nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym traci moc w części zaskarżonej sprzeciwem. Uregulowanie takie - odmienne w stosunku do przyjętego w postępowaniu nakazowym - przesądza o tym, że postępowanie wywołane sprzeciwem od nakazu upominawczego toczy się według przepisów o postępowaniu zwykłym, bez ograniczeń, jakie obowiązują w postępowaniu po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym.

Poza sporem pozostaje, iż pozwani zaskarżyli wydany w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w całości, co w konsekwencji skutkowało utratą mocy przez ten nakaz w całości. W świetle uregulowania zawartego w przepisie art. 505 § 2 k.p.c. nie może więc budzić wątpliwości, że po wniesieniu sprzeciwu od nakazu upominawczego pozwany może korzystać z takich środków obrony, jakie przysługują stronom w postępowaniu zwykłym. Przy czym stosownie do art. 503 § 1 k.p.c. w piśmie zawierającym sprzeciw pozwani powinni wskazać, czy zaskarża nakaz w całości czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór, a także pozostałe zarzuty przeciwko żądaniu pozwu oraz wszystkie okoliczności faktyczne i dowody na ich potwierdzenie. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Obowiązek zgłoszenia przez pozwanych twierdzeń, zarzutów i dowodów w chwili wniesienia

sprzeciwu został więc ukształtowany podobnie jak obowiązek pozwanego przy złożeniu odpowiedzi na pozew, a także obowiązek stron postępowania przy składaniu kolejnych pism przygotowawczych (art. 207 § 6 k.p.c.).

Mając zatem na uwadze powyższe okoliczności stwierdzenia wymaga, że w niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany został w związku z wypowiedzeniem umowy kredytu na skutek jej niewykonywania przez stronę pozwaną i powstaniem z tego tytułu wymagalności, niezapłaconej części należności. Na okoliczność potwierdzenia swojego roszczenia, strona powodowa złożyła do pozwu dokumenty w postaci

umowy kredytowej nr (...) z dnia 25 października 2012 r. o kredyt złotowy obrotowy wraz z aneksami, Ogólne Warunki umów w zakresie kredytowania działalności gospodarczej w (...) Banku - Pionie Detalicznym i Korporacyjnym (...) Bank S.A., umowę poręczenia, oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy wraz z dowodem doręczenia, a także wyciągi z ksiąg rachunkowych banku, z których wynikało rozliczenie z umowy kredytowej z pozwanymi.

Natomiast w sprzeciwach od nakazu zapłaty złożonych przez pozwanych nie znalazły się w istocie żadne zarzuty dotyczące wysokości żądanej należności, kwestionowania złożonych przez bank dokumentów, a w szczególności oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytowej. Dopiero po ustanowieniu dla pozwanych pełnomocnika z urzędu zarzuty te pojawiły się w piśmie procesowym złożonym już po wcześniejszym wniesieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty i dotyczyły w szczególności oświadczenia o wypowiedzeniu umowy polegające na kwestionowaniu wykazania pełnomocnictwa dla osoby która w imieniu banku takie oświadczenie podpisała. Pojawił się także zarzut niewykazania przez powoda wysokości dochodzonego roszczenia, z tym że strona pozwana nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych w złożonym piśmie procesowym oraz w trakcie jedynej rozprawy, która odbyła się przez Sądem Okręgowym w dniu 10 września 2018 roku, w której uczestniczył pełnomocnik pozwanych.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, że w istocie pozwani nie zgłosili zarzutów do nakazu zapłaty, do czego byli zobowiązani pod rygorem utraty możliwości zgłaszania tych zarzutów w dalszym toku postępowania. Pozwani składając sprzeciw wdali się w spór i tak jak przewiduje art. 503 § 1 k.p.c. powinni przedstawić wszystkie okoliczności i dowody na ich poparcie związane z zarzutami skierowanymi przeciwko żądaniu pozwu i sposobem obrony. Zaniechanie tego obowiązku stwarza dla sądu uprawnienie do pominięcia spóźnionych twierdzeń i dowodów i już tylko z tych względów zarzuty podniesione przez pełnomocnika pozwanych w dalszym etapie postępowania nie były skuteczne. Nie mniej jednak, niezależnie od powyższego stwierdzenia Sąd Okręgowy ustosunkował się do zarzutów sformułowanych w toku procesu przez profesjonalnego pełnomocnika, prawidłowo wskazując, że zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu wynikającej z treści art. 6 k.c., jeżeli powód wykazał fakt udzielenia kredytu w określonej wysokości, a pozwani kwestionują wysokość dochodzonego roszczenia, to na nich ciąży obowiązek wykazania, że spłacili te należności w większym zakresie niż twierdzi to powód. Pozwani ograniczyli się przy tym do gołosłownych twierdzeń w tym zakresie i co najważniejsze nie powołali żadnego wniosku dowodowego, mimo, że z faktu kwestionowania wysokości należności, pozwani wywodzili określone skutki prawne.

Prawidłowo Sąd Okręgowy odniósł się również do kwestionowanego przez pozwanych oświadczenia o wypowiedzeniu, przyjmując, że było ono skuteczne, pomimo, iż pełnomocnik pozwanych wskazywał w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji, iż powód nie przedstawił pełnomocnictwa dla osoby, która podpisała się na pisemnym oświadczeniu o wypowiedzeniu kredytu. Stosownie bowiem do art. 104 k.c., jednostronna czynność prawna polegająca na złożeniu oświadczenia woli bez umocowania lub z przekroczeniem jego zakresu jest nieważna, jednakże jeżeli strona umowy, której zostało złożone oświadczenie woli w cudzym imieniu, godzi się na działanie bez umocowania, stosuje się odpowiednio przepisy o zawarciu umowy bez umocowania. Zgoda taka może być dokonana także w sposób dorozumiany, a okoliczności sprawy - w szczególności fakt, że pozwani zakwestionowali umocowanie pełnomocnika powoda do podpisania oświadczenia o wypowiedzeniu dopiero po ustanowieniu dla nich fachowego pełnomocnika, a więc w kilkanaście miesięcy po doręczeniu im przedmiotowego oświadczenia i po złożonych w sprzeciwie zarzutach - pozwalają przyjąć, że uprzednio bez zastrzeżeń akceptowali kwestionowaną obecnie formę otrzymanego oświadczenia i obojętnym był wówczas fakt, że podpisana pod pismem osoba nie wykazała równocześnie swego upoważnienia do działania w imieniu banku. Skoro w takiej sytuacji należy stosować przepisy o zawarciu umowy bez umocowania, to przyjąć trzeba, że wytaczając powództwo w sprawie niniejszej, bank jako wierzyciel skarżących

potwierdził w ten sposób ex post oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, choćby nawet osoba pod nim podpisana rzeczywiście mogła nie być należycie umocowana do jego złożenia w imieniu wierzyciela. Niezależnie od powyższego, w toku postępowania już po złożeniu apelacji strona powodowa złożyła pełnomocnictwo dla osoby podpisanej na oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy, które nie budzi żadnych wątpliwości, tym bardziej, że jest podpisane przez członka zarządu i prokurenta, czyli osoby upoważnione do składania oświadczeń woli w imieniu (...) Bank S.A. z siedzibą w W.. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie można tego dowodu uznać za spóźniony bowiem potrzeba tego dowodu w zasadzie wystąpiła dopiero na etapie postępowania apelacyjnego, w którym pozwani sformułowali zarzuty w tym zakresie. Ponieważ w sprzeczności od wydanego nakazu zapłaty zarzutów zgłoszonych w trybie art. 503 k.p.c. zabrakło, to co do zasady okoliczność ta między stronami nie była sporna, a co za tym idzie przedstawienie przez stronę powodową dowodów na ich potwierdzenie nie było potrzebne. Trudno bowiem wymagać aby powód na etapie składania pozwu przewidział stanowisko strony pozwanej i składał wnioski dowodowe na odparcie nie znanych jeszcze twierdzeń i zarzutów strony przeciwnej.

Nie mniej jednak, nawet pomijając przedstawione w apelacji pełnomocnictwo trudno w okolicznościach niniejszej sprawy uznać wypowiedzenie umowy kredytowej za nieskuteczne, tym bardziej, że poza powyższą argumentacją, pozwani przyznali, iż kredyt nie był spłacany i że to był warunek wypowiedzenia umowy.

Pozwani nie przedstawili także żadnych wniosków dowodowych w zakresie kwestionowanej wysokości dochodzonego pozwem roszczenia. Skoro poprzestali jedynie na głosłownych zarzutach, nie czyniąc żadnych starań w zakresie podważenia twierdzeń powoda popartych przedstawionymi w sprawie dowodami, to trudno w takich warunkach skutecznie budować zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego materiału dowodowego i uznanie, że powód przedstawionymi dowodami wykazał wysokość dochodzonego roszczenia, podczas gdy zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy, nie uzasadniał weryfikacji wysokości dochodzonego przez powoda roszczenia.

Zgodnie z tym przepisem Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji. Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o całość zgromadzonego materiału dowodowego i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez Sąd pierwszej instancji ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem, ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

W związku z tym, uprawnione jest stwierdzenie, iż żadne z powołanych w toku sprawy zarzutów, nie można uznać za skuteczne. Świadczy o tym nie tylko dokonana powyżej ich merytoryczna ocena, ale także fakt, że zarzuty, pojawiły

się dopiero w dalszym toku postępowania i nie zostały sformułowane w sprzeciwach od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym i de facto powinny zostać pominięte, jako spóźnione stosownie do treści art. 503 § 1 k.p.c.

Z tych wszystkich względów apelacja pozwanych podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego, Sąd Apelacyjny orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu tj. na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego udzielonego pozwany z urzędu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie § 2 w zw. z § 8 ust 7 i § 16 ust 1 pkt 2 w zw. z § 4 ust 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 68).